

Poděkování

Před týdnem proběhly komunální volby. Sdružení nezávislých kandidátů (SNK) CHOCEŇ PRO LIDI získalo tři mandáty. Všem příznivcům a voličům velmi děkujeme za podporu. Dík ovšem patří samozřejmě i všem kandidátům za jejich práci, čas a nasazení během volební kampaně.

Za SNK Martin Grundman

V devátém pokračování vzpomínek choceňského rodáka se vracíme do kapitoly „Prarodiče Paďouroví“.

Jiří Mráz: JAK TO BYLO 9

Prarodiče vlastnili statek přibližně o šedesáti hektarech úrodné zemědělské půdy. Statek byl v rodině více než sto let. Jejich poschoďový dům stál na návsi s rybníkem uprostřed. Za domem byl dvůr obklopený sýpkou, stájemi pro čtyři koně, chlévem pro krávy, dvěma stodolami, chlívkem pro prasata, kůlnou na vozy a další budovou, kde byla cihlová pec a přípravna na zadělávání a pečení chleba.

Blízko domu byla malá květinová zahrada s keříky růží a jinými květinami. Pozdě odpoledne svážely vozy tažené koňmi do

dvora náklady jetele nebo vojtěšky pro krávy. Ještě dnes si dokáží tuto svěží vůni vybavit. Před domem, směrem k návsi, rostly čtyři velké ořešáky. Na podzim jsme ořechy sklízeli. My děti jsme je zbavovaly zelených slupek, které barvily naše prsty na černo, a vylupovaly z nich jádra. Když se z nich stáhla tenká hořká kůžička, byla to úžasná pochoutka.

Můj dědeček, Jindřich Paďour, byl veselý člověk kulaté postavy. Býval poslancem rakouského parlamentu ve Vídni za agrární stranu. Byl velmi dobrý řečník. Jako poslanec trávil většinu svého času ve Vídni a domů se vracel jen v době kampaní a parlamentních prázdnin. Statek mezitím vedla jeho žena Magdalena. Byla to majestátní, energická žena s černými vlasy a nádhernýma modrýma očima. Po první světové válce byl dědeček, jako významný český politik, přizván ke vstupu do vlády nového samostatného československého státu. Ministerský předseda, který měl statek jen asi deset kilometrů od Vraclavi, byl dědečkův velmi dobrý přítel. Ale tentokrát se babička rezolutně postavila proti. Po léta vedla statek sama a byla už unavená.

Jejich syn Václav byl o sedm let mladší než moje maminka. Studoval několik let v Praze a často nás navštěvoval. Byl to můj oblíbený strýček, kamarád, který se ke mně choval jako k sobě rovnému. I když jsem byl mnohem mladší, svěřoval se mi se svými problémy, dokonce i s těmi, které se týkaly jeho přítelkyň.

Bylo mi asi sedm, když babička zemřela na zápal plic. Nikdy nebyla nemocná a najednou byla během několika dnů pryč. Bylo to v mém životě první úmrtí v rodině. Mnohá další měla následovat. Nedlouho potom byl postižen mrtvicí dědeček a nikdy se z toho již nevzpamatoval. Po léčení v nemocnici byl poslán domů, ale byl odkázán na kolečkovou židli a zdětinštěl. Měl u sebe stálou ošetřovatelku a zemřel v následujícím roce. V oněch časech bylo zvykem, že blízcí příbuzní, jako dcera, museli „držet smutek“, což znamenalo nosit po celý rok černé šaty. Maminka byla na černé šaty alergická, vyvolávaly ji svědivou vyrážku, ale smutek nosila.

Začíná válka (navazujeme na kapitulu „Odchod z domova“- jsme zpět v Anglii, u manželů Daňkových. Paní Daňková byla Angličanka. Josef Daněk, choceňský rodák, byl už zmíněn v kapitole „Poprvé v Anglii“. Pro autora komentářů je to bratr choceňské babičky: paní Marie Daňkové - Jílkové.)

První týdny ve Farnham Royal byly velmi nudné. Museli jsme vstávat brzy, paní Daňková připravila dobrou snídani a Daňkovi odjeli v 8 hodin. Domů se vraceli obvykle v 8 večer, někdy dříve, někdy později. Potom paní Daňková připravila večeři. Měli jsme 12 hodin času jen pro sebe, neměli jsme co dělat a jídla měli jen velmi málo. Neuměli jsme anglicky natolik, abychom si mohli číst, neměli jsme peníze. Jediné, co jsme mohli dělat, byly procházky do nedalekého velkého přírodního parku Burnham Beeches. Byl čas ostružin a nasbírali jsme jich opravdu hodně. Také se objevily menší kulturní rozdíly, kterým jsme se museli přizpůsobit. Nebyli jsme například zvyklí na velké snídaně se slaninou, vejci nebo cereáliemi. Doma jsme obvykle mívali šálek kávy a rohlík a pak něco většího v deset hodin. Jednou nám paní Daňková dokonce dala k snídani „kippers“. Jsou to uzení smažené sledi. Jsou sice docela chutní, ale nebyli jsme zvyklí jíst něco podobného k snídani a tak jsme je jedli „váhavě“. Paní Daňkovou to rozzlobilo. Pan Daněk nám pak česky vysvětlil, že uzený sled' je považován za jídlo chudých a paní Daňková si myslela, že jsme příliš vybíraví. Oběd jsme mívali malý a než přišla večeře, byli jsme vyhladovělí.

Komentáři doplnil Martin Grundman

ELEKTRONICKÝ CHOCEŇSKÝ OBČASNÍK je šířen zejména e-mailem. Pokud se chcete vyjádřit, reagovat na uvedené, napsat vlastní příspěvek, spojit se s námi nebo objednat zaslání e-mailem. obraťte se na chocenprolidi@seznam.cz